

Carmen, llegint a Benjamí.

Joan Baptista Campos llegí uns quants poemes dedicats al seu poble, a la seua mare i també el fet de ser metge li permet conèixer i reflexionar en els seus poemes la fina línia que separa la vida de la mort.

Per fi arribà Josep Porcar. Què puc dir d'ell que no s'haja dit ja?...el seu llenguatge tan cuidat, però al mateix temps

Paquí, la xica del xelo.

col·loquial, la seua poesia tan plena de sentiments i que tracta amb la mateixa sensibilitat qualsevol tema, des de l'amor al seu gos. Jo, personalment, no trobo paraules per a descriure la seua poesia, eixa poesia que, lluny d'emprar metàfores grandiloqüents i paraules que em sonen a xinés, em fa reflexionar

Josep Porcar, la sensibilitat.

Angelita, interpretant la poesia del cònjuge.

i pensar en experiències passades.

Cal dir que el fet de ser l'últim, feu que molta gent se n'anara i no poguera disfrutar de la seua poesia.

Personalment pense que un acte com aquest, tan bonic, s'ha de

Joan Baptista Campos, crua poesia.

repetir, que no ha de ser l'últim, ja que un gènere literari tan bonic com és la poesia hauria d'arribar a tot el públic.

Finalment m'agradaria dirigir-me a la gent de Lo Comitè per animar-los a que seguisquen endavant amb la restauració de l'església vella i organitzant actes com aquest. Jo els dono el meu suport.

El públic, atent i respectuós, gaudí de la Vellada.